

LEGE nr. 51 din 29 iulie 1991
privind securitatea națională a României

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

ART. 1

Prin securitatea națională a României se înțelege starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție.

ART. 2

(1) Securitatea națională se realizează prin cunoașterea, prevenirea și înlăturarea amenințărilor interne sau externe ce pot aduce atingere valorilor prevăzute în art. 1.

(2) Cetățenii români, ca expresie a fidelității lor față de țară, au îndatorirea morală de a contribui la realizarea securității naționale.

ART. 3

Constituie amenințări la adresa securității naționale a României următoarele:

a) planurile și acțiunile care vizează suprimarea sau știrbirea suveranității, unității, independenței sau indivizibilității statului român;

b) acțiunile care au ca scop, direct sau indirect, provocarea de război contra țării sau de război civil, înlesnirea ocupației militare străine, aservirea față de o putere străină ori ajutarea unei puteri sau organizații străine de a săvârși oricare din aceste fapte;

c) trădarea prin ajutarea inamicului;

d) acțiunile armate sau orice alte acțiuni violente care urmăresc slăbirea puterii de stat;

e) spionajul, transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, în vederea transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora sau în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în păstrarea acestora;

f) subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români*) sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale;

Prin DECIZIA CURȚII CONSTITUȚIONALE nr. 91 din 28 februarie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 348 din 20 aprilie 2018 s-a admis excepția de neconstituționalitate cu privire la art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, constatându-se că sintagma „aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români“ cuprinsă în acest articol este neconstituțională.

Prin DECIZIA CURȚII CONSTITUȚIONALE nr. 802 din 6 decembrie 2018, publicată în MONITORUL OFICIAL nr. 218 din 20 martie 2019, s-a admis excepția de neconstituționalitate, constatându-se că sintagma „ori altor asemenea interese ale țării“, cuprinsă în dispozițiile art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

g) acțiunile prin care se atentează la viața, integritatea fizică sau sănătatea persoanelor care îndeplinesc funcții importante în stat ori a reprezentanților altor state sau ai organizațiilor internaționale, a căror protecție trebuie să fie asigurată pe timpul șederii în România, potrivit legii, tratatelor și convențiilor încheiate, precum și practicii internaționale;

h) inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României, precum și incitarea la fapte ce pot periclita ordinea statului de drept;

i) actele teroriste, precum și inițierea sau sprijinirea în orice mod a oricăror activități al căror scop îl constituie săvârșirea de asemenea fapte;

j) atentatele contra unei colectivități, săvârșite prin orice mijloace;

k) sustragerea de armament, muniție, materii explozive sau radioactive, toxice sau biologice din unitățile autorizate să le dețină, contrabanda cu acestea, producerea, deținerea, înstrăinarea, transportul sau folosirea lor în alte condiții decât cele prevăzute de lege, precum și portul de armament sau muniție, fără drept, dacă prin acestea se pune în pericol securitatea națională;

l) inițierea sau constituirea de organizații sau grupări ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a acestora, în scopul desfășurării vreuneia din activitățile enumerate la lit. a)-k), precum și desfășurarea în secret de asemenea activități de către organizații sau grupări constituite potrivit legii.

m) orice acțiuni sau inacțiuni care lezează interesele economice strategice ale României, cele care au ca efect periclitatea, gestionarea ilegală, degradarea ori distrugerea resurselor naturale, fondurilor forestier, cinegetic și piscicol, apelor și altor asemenea resurse, precum și monopolizarea ori blocarea accesului la acestea, cu consecințe la nivel național sau regional.

ART. 4

(1) Prevederile art. 3 nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii sau interzicerii dreptului de apărare a unei cauze legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi.

(2) Nicio persoană nu poate fi urmărită pentru exprimarea liberă a opiniilor sale politice și nu poate face obiectul unei imixțiuni în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul sau proprietățile sale ori în corespondență sau comunicații, nici al unor atingeri ale onoarei

sau reputației sale, dacă nu săvârșește vreuna din faptele ce constituie, potrivit prezentei legi, o amenințare la adresa securității naționale.

ART. 5

Securitatea națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte.

ART. 6

(1) Organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale sunt: Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, precum și Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției, prin structuri interne specializate.

(2) Activitatea pentru realizarea securității naționale este organizată și coordonată de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

ART. 7

Consiliul Suprem de Apărare a Țării are, în domeniul securității naționale, următoarele atribuții:

- a) analizează datele și informațiile obținute și evaluează starea securității naționale;
- b) stabilește principalele direcții de activitate și aprobă măsurile generale obligatorii pentru înlăturarea amenințărilor prevăzute în art. 3;
- c) stabilește modalitățile de valorificare a informațiilor referitoare la securitatea națională;
- d) analizează rapoarte și informări referitoare la modul de aplicare a legii privind securitatea națională;
- e) aprobă structurile organizatorice, efectivele și regulamentele de funcționare ale Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază;
- f) aprobă cheltuielile operative destinate realizării securității naționale.

CAPITOLUL III **Activitatea de informații**

ART. 8

(1) Activitatea de informații pentru realizarea securității naționale se execută de Serviciul Român de Informații, organul de stat specializat în materia informațiilor din interiorul țării, Serviciul de Informații Externe, organul de stat specializat în obținerea din străinătate a datelor referitoare la securitatea națională, și Serviciul de Protecție și Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecției demnitarilor români și a demnitarilor străini pe timpul prezenței lor în România, precum și în asigurarea pazei sediilor de lucru și reședințelor acestora.

(2) Organele de stat prevăzute în alin. (1) se organizează și funcționează potrivit legii și se finanțează de la bugetul administrației centrale de stat.

(3) Activitatea organelor de stat prevăzute la alin. (1) este controlată de către Parlament.

ART. 9

(1) Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne și Ministerul Justiției își organizează structuri de informații cu atribuții specifice domeniilor lor de activitate.

(2) Activitatea de informații a acestor organe se desfășoară în conformitate cu prevederile prezentei legi și este controlată de Parlament.

ART. 10

(1) Activitatea de informații pentru realizarea securității naționale are caracter secret de stat.

(2) Informațiile din acest domeniu nu pot fi comunicate decât în condițiile prezentei legi.

ART. 11

(1) Informații din domeniul securității naționale pot fi comunicate:

a) președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților, precum și comisiilor permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională ale celor două camere ale Parlamentului;

b) miniștrilor și șefilor departamentelor din ministere, când informațiile privesc probleme ce au legătură cu domeniile de activitate pe care le coordonează sau de care răspund;

c) prefectilor, primarului general al Capitalei, precum și conducătorilor consiliilor județene, respectiv al Consiliului General al Municipiului București, pentru probleme ce vizează competența organelor respective;

d) organelor de urmărire penală, când informațiile privesc săvârșirea unei infracțiuni.

(2) Comunicarea informațiilor se aprobă de către conducătorii organelor cu atribuții în domeniul securității naționale.

(3) Prevederile art. 10 privitoare la apărarea secretului de stat se aplică în mod corespunzător tuturor persoanelor prevăzute la alin. (1) lit. a)-d).

ART. 12

(1) Nicio persoană nu are dreptul să facă cunoscute activități secrete privind securitatea națională, prevalându-se de accesul neîngrădit la informații, de dreptul la difuzarea acestora și de libertatea de exprimare a opiniilor.

(2) Divulgarea, prin orice mijloace, de date și informații secrete care pot aduce prejudicii intereselor securității naționale, indiferent de modul în care au fost obținute, este interzisă și atrage, potrivit legii, răspunderea celor vinovați.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) nu aduc atingere libertății de opinie și exprimare, dreptului persoanei de a nu fi tulburată în vreun fel pentru opiniile sale, ca și în acela de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei, prin orice mijloace de exprimare, dacă aceste drepturi se exercită în conformitate cu legile României.

ART. 13

În situațiile prevăzute la art. 3 organele cu atribuții în domeniul securității naționale pot, în condițiile legii privind organizarea și funcționarea acestora:

a) să solicite și să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități sau instituții publice, respectiv să solicite de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

b) să consulte specialiști ori experți;

c) să primească sesizări sau note de relații;

d) să fixeze unele momente operative prin fotografiere, filmare sau prin alte mijloace tehnice ori să efectueze constatări personale cu privire la activități publice desfășurate în locuri publice, dacă această activitate este efectuată ocazional;

e) să solicite obținerea datelor generate sau prelucrate de către furnizorii de rețele publice de comunicații electronice ori furnizorii de servicii de comunicații electronice destinate publicului, altele decât conținutul acestora, și reținute de către aceștia potrivit legii;

f) să efectueze activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfășurate cu respectarea prevederilor legale.

ART. 14

(1) Activitățile specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului se efectuează numai în situațiile în care:

a) nu există alte posibilități ori sunt posibilități limitate pentru cunoașterea, prevenirea sau contracararea riscurilor ori amenințărilor la adresa securității naționale;

b) acestea sunt necesare și proporționale, date fiind circumstanțele situației concrete;

c) a fost obținută autorizația prevăzută de lege.

(2) Activitățile specifice prevăzute la alin. (1) pot consta în:

a) interceptarea și înregistrarea comunicațiilor electronice, efectuate sub orice formă;

b) căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect ori deschiderea unui obiect;

c) ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acesta le conține, precum și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

d) instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse, supravegherea prin fotografiere, filmare sau prin alte mijloace tehnice ori constatări personale, efectuate sistematic în locuri publice sau efectuate în orice mod în locuri private;

e) localizarea, urmărirea și obținerea de informații prin GPS sau prin alte mijloace tehnice de supraveghere;

f) interceptarea trimiterilor poștale, ridicarea și repunerea la loc a acestora, examinarea lor, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, precum și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee;

g) obținerea de informații privind tranzacțiile financiare sau datele financiare ale unei persoane, în condițiile legii.

ART. 15

(1) Propunerea de autorizare a unor activități specifice din cele prevăzute la art. 14 alin. (2) se formulează în scris și trebuie să cuprindă:

- a)** numele și funcția persoanei care formulează propunerea;
- b)** data și locul emiterii propunerii;
- c)** date sau informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor pe care se întemeiază propunerea;
- d)** motivația pentru care se impun activități specifice;
- e)** categoriile de activități pentru care se propune solicitarea autorizării;
- f)** dacă este necesară încuviințarea pătrunderii în spații private pentru desfășurarea de activități specifice;
- g)** perioada pentru care se propune solicitarea autorizării;
- h)** identitatea persoanei supusă măsurii, dacă aceasta este cunoscută;
- i)** locul unde urmează a fi executate activitățile propuse, dacă acesta este cunoscut.

(2) Propunerea se înaintează procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și este examinată sub aspectul legalității și temeiniciei, în termen de 24 de ore de la înregistrare ori de îndată în cazurile urgente, de procurori anume desemnați de acesta.

(3) Dacă apreciază că propunerea este nejustificată, procurorul o respinge prin ordonanță motivată, comunicând aceasta de îndată organului care a formulat-o.

(4) Dacă se apreciază că propunerea este întemeiată și sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau înlocuitorul de drept al acestuia solicită în scris președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție autorizarea activităților propuse.

(5) Solicitarea trebuie să cuprindă datele menționate la alin. (1).

(6) Solicitarea este examinată, de urgență, în camera de consiliu de unul din judecătorii anume desemnați de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(7) În cazul în care judecătorul, examinând solicitarea, apreciază că nu sunt suficiente informații, solicită suplimentarea de îndată, în scris, a argumentelor prezentate.

ART. 16

În cazul solicitării prelungirii autorizării, cererea se întocmește potrivit art. 15, care se aplică în mod corespunzător, la care se adaugă solicitarea de prelungire a autorizării, cu prezentarea motivelor ce justifică prelungirea.

ART. 17

(1) În cazul în care judecătorul constată că solicitarea este justificată și activitățile se impun în condițiile art. 14 alin. (1), dispune autorizarea, prin încheiere motivată, care trebuie să cuprindă:

- a)** denumirea instanței, data, ora și locul emiterii;

- b)** date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale, prin prezentarea faptelor și circumstanțelor care justifică măsura;
- c)** activitățile specifice autorizate, dintre cele prevăzute la art. 14 alin. (2);
- d)** identitatea persoanei care este afectată de activitățile specifice, prin restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, dacă aceasta este cunoscută;
- e)** organele care efectuează activitățile autorizate;
- f)** persoanele fizice sau juridice care au obligația de a acorda sprijin la executarea activităților autorizate;
- g)** precizarea locului sau a localităților în care se vor desfășura activitățile autorizate, dacă acestea sunt cunoscute;
- h)** durata de valabilitate a autorizației.

(2) Judecătorul emite, totodată, un mandat cuprinzând elementele prevăzute la alin. (1) lit. a) și c)-h).

(3) În situațiile în care este necesar să se autorizeze noi activități decât cele inițiale, desfășurarea acestora în alte locuri sau localități, dacă sunt cunoscute, ori atunci când au intervenit schimbări ale numerelor de apel, mandatul inițial se completează în mod corespunzător, cu aplicarea procedurii prevăzute de art. 15.

(4) Durata de valabilitate a autorizării activităților este cea necesară pentru desfășurarea acestora, dar nu mai mult de 6 luni. Autorizarea poate fi prelungită în aceleași condiții, pentru motive temeinic justificate, fiecare prelungire neputând depăși 3 luni. Durata maximă a autorizărilor cu privire la aceleași date și informații din care să rezulte existența unei amenințări la adresa securității naționale este de doi ani. Activitățile specifice încetează înainte de expirarea duratei pentru care au fost autorizate, îndată ce au încetat motivele care le-au justificat.

ART. 18

(1) În cazul în care judecătorul constată că cererea nu este justificată, o respinge prin încheiere motivată. Încheierea este definitivă.

(2) O nouă autorizație cu privire la aceeași persoană poate fi solicitată și emisă numai dacă cererea se bazează pe noi date și informații și cu respectarea prevederilor art. 15-17.

ART. 19

(1) Atunci când întârzierea obținerii autorizării ar prejudicia grav finalitatea activităților specifice necesare, acestea se pot efectua cu autorizarea procurorului, pe o durată de maximum 48 de ore, urmând ca autorizarea judecătorului să fie solicitată de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de expirarea acestui termen. Judecătorul se pronunță asupra cererii de îndată.

(2) În cazul în care judecătorul apreciază că se impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), dispozițiile art. 15-17 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă judecătorul apreciază că nu se mai impune continuarea activităților prevăzute la alin. (1), confirmă efectuarea acestora și păstrarea materialelor obținute sau, după caz, dispune încetarea de îndată a acestora și distrugerea materialelor obținute, în

termen de maximum 7 zile. O copie a procesului-verbal privind distrugerea se transmite judecătorului.

ART. 20

(1) Persoanele care solicită autorizarea, autorizează, pun în executare sau sprijină punerea în executare a autorizării beneficiază de protecția legii și sunt obligate să păstreze secretul asupra datelor și informațiilor de care iau cunoștință cu acest prilej și să respecte prevederile legale privind protecția informațiilor clasificate.

(2) Organele care pun în executare activitățile autorizate sunt obligate să le întrerupă de îndată atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat și să îl informeze despre aceasta pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție informează Înalta Curte de Casație și Justiție despre întreruperea activităților autorizate atunci când temeiurile care le-au justificat au încetat.

(3) Aceleași organe au obligația să îl informeze în scris pe procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție despre rezultatul activităților autorizate prin mandat și despre măsurile luate, conform legii.

(4) Procedura de autorizare a activităților specifice, precum și desfășurarea activităților autorizate se fac cu respectarea prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate.

ART. 21

(1) Datele și informațiile de interes pentru securitatea națională, rezultate din activitățile autorizate, dacă indică pregătirea sau săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, sunt reținute în scris și transmise organelor de urmărire penală, potrivit art. 61 din Codul de procedură penală, însoțite de mandatul emis pentru acestea, la care se adaugă propunerea de declasificare, după caz, totală sau în extras, potrivit legii, a mandatului. Convorbirile și/sau comunicările interceptate, redactate în scris, și/sau imaginile înregistrate se transmit organelor de urmărire penală în integralitate, însoțite de conținutul digital original al acestora.

(2) În cazul în care datele și informațiile rezultate din activitățile autorizate nu sunt suficiente pentru sesizarea organelor de urmărire penală și nici nu justifică desfășurarea în continuare de activități de informații cu privire la acea persoană, din dispoziția conducătorului organului de stat cu atribuții în domeniul securității naționale se dispune notificarea persoanei ale cărei drepturi sau libertăți au fost afectate prin activitățile autorizate, cu privire la activitățile desfășurate față de aceasta și perioadele în care s-au desfășurat.

(3) Notificarea prevăzută la alin. (2) nu se va face dacă:

a) ar putea conduce la periclitarea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale organelor de stat cu atribuții în domeniul securității naționale, prin dezvăluirea unor surse ale acestora, inclusiv ale serviciilor de securitate și informații ale altor state;

b) ar putea afecta apărarea securității naționale;

c) ar putea aduce atingere drepturilor și libertăților unor terțe persoane;

d) ar putea duce la deconspirarea metodelor și mijloacelor, inclusiv a tehnicilor speciale de investigare concrete, utilizate în cazul respectiv de organele de stat cu atribuții în domeniul securității naționale.

ART. 22

Orice persoană care se consideră vătămată în drepturile sau libertățile sale fundamentale ca urmare a activităților specifice culegerii de informații efectuate de organele de informații sau de cele cu atribuții în domeniul securității naționale se poate adresa, potrivit legii, comisiilor parlamentare sau organelor judiciare, astfel:

a) comisiilor însărcinate să exercite control parlamentar, potrivit legilor de organizare și funcționare a organelor de informații sau a celor cu atribuții în domeniul securității naționale;

b) instanței de judecată, în condițiile Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;

c) instanțelor judecătorești, pentru repararea daunelor materiale și morale suferite, potrivit legii civile;

d) organelor judiciare, prin formularea de plângeri și căi de atac potrivit Codului de procedură penală;

e) altor comisii sau organe judiciare, potrivit procedurilor reglementate de legi speciale.

ART. 23

(1) Mijloacele de obținere a informațiilor necesare securității naționale nu trebuie să lezeze, în niciun fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor ori să îi supună la îngrădiri ilegale.

(2) Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor asemenea măsuri fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa securității naționale răspund civil, administrativ sau penal, după caz.

(3) Cetățeanul care se consideră lezat în drepturile sau libertățile sale prin folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) poate sesiza oricare din comisiile permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională ale celor două camere ale Parlamentului.

CAPITOLUL III

Obligațiile și răspunderile organelor de stat, organizațiilor publice sau private

ART. 24

În scopul realizării securității naționale, ministerele, toate celelalte organe ale statului, organizațiile din sectoarele public sau privat au, potrivit legii, următoarele îndatoriri:

a) să acorde sprijinul necesar la cererea organelor cu atribuții în domeniul securității naționale în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin și să permită accesul acestora la datele deținute, care pot furniza informații privitoare la securitatea națională;

b) să ia măsurile necesare pentru aplicarea legii privind securitatea națională în domeniile în care își desfășoară activitatea sau în problemele de care se ocupă;

c) să solicite sprijinul organelor cu atribuții în domeniul securității naționale pentru realizarea măsurilor necesare înlăptuirii securității naționale în domeniul lor de activitate.

ART. 25

(1) Organele și organizațiile deținătoare de secrete de stat, în conformitate cu prevederile legii speciale, sau a căror activitate poate fi vizată prin acțiunile considerate, potrivit art. 3, ca amenințări la adresa securității naționale, vor întocmi programe proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret, care sunt supuse avizării de specialitate Serviciului Român de Informații.

(2) Răspunderea pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 24 și în alin. (1) al prezentului articol revine, potrivit legii, conducătorului organului sau organizației respective.

(3) Sunt exceptate de la avizarea de specialitate prevăzută în alin. (1) programele proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret ale Parlamentului României, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Administrației Naționale a Penitenciarelor din subordinea Ministerului Justiției.

CAPITOLUL IV **Sanțiuni**

ART. 26

(1) Desfășurarea, fără autorizare, a activităților specifice culegerii de informații supuse autorizării în condițiile prezentei legi sau cu depășirea autorizării acordate se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului care divulgă, refuză sau împiedică, în orice mod, ducerea la îndeplinire a mandatului eliberat în condițiile prezentei legi.

(3) Tentativa se pedepsește.

ART. 27

(1) Informațiile privind viața particulară, onoarea sau reputația persoanelor, cunoscute incidental în cadrul obținerii datelor necesare securității naționale, nu pot fi făcute publice.

(2) Divulgarea sau folosirea, fără drept, de către angajații serviciilor de informații a datelor prevăzute la alin. (1) constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(3) Tentativa se pedepsește.

CAPITOLUL V

Dispoziții finale

ART. 28

Documentele organelor de informații și ale celor cu atribuții în domeniul securității naționale se păstrează în arhivele acestora și nu pot fi consultate decât în condițiile legii.

ART. 29

(1) Personalul Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază se compune din cadre militare permanente și salariați civili.

(2) Cadrele militare ale organelor prevăzute în alin. (1) au drepturile și obligațiile prevăzute pentru militarii armatei române.

(3) Salariaților civili le sunt aplicabile dispozițiile Codului muncii și celelalte norme legale referitoare la drepturile și obligațiile acestora.

ART. 30

Personalul prevăzut în art. 29 alin. (1), care îndeplinește atribuții operative, desfășoară activități ce implică exercițiul autorității de stat și are toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru aceasta.

ART. 31

(1) Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale nu pot face parte din partide sau alte organizații cu caracter politic ori secret și nu pot fi folosiți în scopuri politice.

(2) Nu pot activa în serviciile de informații persoanele care au fost găsite vinovate pentru acțiuni îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

ART. 32

Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul securității naționale au obligația păstrării secretului de stat și profesional, inclusiv după părăsirea, în orice mod, a serviciului.

ART. 33

Persoanele prevăzute la art. 32, chemate ca martori în fața organelor judiciare, pot face depoziții cu privire la faptele și împrejurările ce privesc securitatea națională, de care au luat cunoștință în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și în legătură cu acestea, numai cu încuviințarea scrisă a șefului organului din care fac parte.

ART. 34

Pe data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziție contrară se abrogă.
